

Trpaslíkův příběh

Ale dobrý den! Tak krásné barvy jsem dostal, lucerničku mi do ruky dali a tady, tady tančím radostí, jen si to sami zkuste, jak se umím rozparádit. To bude radosti, až mě uvidí první čtenář nebo čtenářka!

Dnes je můj velký den. Roztančila mě ta nejmilejší holčička s vlásky jemnými jako chmýří, které se v odpoledním slunci měděně leskly. Velkýma hnědýma očima udiveně pozorovala, jak se stránky leporela, ve kterém bydlím, umí rozkládat, skládat a dokonce hýbat. Malýma ručkama zkoušela, co všechno já a mých šest kamarádů umíme. Tady hlídáme Sněhurku, než ji přijede zachránit princ. Však to dobře dopadne.

Tak rád vždycky vykouknu na světlo, když si malá čtenářka prohlíží náš příběh znovu a znovu. A nechci se vychloubat, ale myslím, že jsem její oblíbený trpaslík. Ale v poslední době se mi zdá, že už to nebývá tak často. Možná už holčičku baví trochu jiné příběhy. A možná už to není tak úplně holčička.

Uběhlo mnoho let. To víte, v životě papírového trpaslíka se zdá i deset roků jako století. A pak, konečně, se opět stránky leporela pootevřely – a opět si mne prohlíželo děvčátko s měděnými vlasy a hnědýma očima! Jak je to možné? A už vidím, že děvčátko není samo, jeho maminka mu ukazuje, jak umím tancovat. Au, to byla moje noha! Holčička je ještě maličká a neodhadla, jak vysoko dokážu vyskočit. Ale nevádí, maminka už je tu s lepicí páskou a nohu mi společně spraví.

Tak rád ji zase vidím! A vypadá to, že i její dceruška si mne oblíbila. Venku sněží a obě si společně čtou a obdivují promyšlená zákoutí našeho domova. A přestože maminka dobře ví, jak příběh končí, zdá se, že i ona napjatě čeká, zda Sněhurka procitne.

A pak, snad po dalším století, mé stránky otevírají čísi vrásčité suché ruce... Jsi to ty, moje holčičko s měděnými vlásky? Co se to s nimi stalo, že jsou bílé jako sníh poslední zimy, kdy jsi se radovala se svou dcerkou z princova příjezdu? Ale ty oči, ty zůstaly stejné, se stejnou radostí si prohlížejí stránku za stránkou, podívej, ta lepicí páska pořád drží. Pořád umím tancovat, i když jsem trochu zažloutlý.

A koho to máš s sebou dnes? Chlapeček udiveně sleduje, jak se před ním sám staví náš domeček. Můžu si na to sáhnout? Ptá se nesměle. Můžeš, jen opatrně, je to moje moc oblíbená knížka, říkáš. Tady, podívej, jak tenhle trpaslík tancuje, toho jsem měla vždycky nejraději! I tvoje maminka ho má ráda, společně jsme mu slepily nohu, když za ni moc tahala.

Chlapeček uctivě pohladí hřbet našeho papírového světa. Také on si nás prohlíží velkýma hnědýma očima. Jsem rád, že jsem mohl být u všech těch krásných chvil. Budeme žít naše příběhy, dokud bude pro koho. Děkuji, že jsi na mě nezapomněla. Na shledanou!